

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 4. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Mikrosuiter fulde af lys

Helene Johanne Christensen har skrevet en fin og fintfølede digtbog. Den har et anslag som improvisationer – men der er mere på spil. ...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden klassikerlæsninger, fra 1. jan. 2019 klummen En litterær refleksion, samt skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Flere indlæg fra Den smalle bog

- Lykke-Per som tidsbillede af Danmark. Klassikerlæsning. Henrik Pontoppidan: "Lykke-Per", 1904/05. Bille August kommer i disse dage med en TV-serie og biografilm, der er b...
- En klagesang, en protest Peter-Clement Woetmann: "Bag bakkerne, kysten. En klagesang", Kronstork 2017, 64 sider, 129 kr. Af Egil Hvid-Olsen Et enkeltstående...

søndag den 21. april 2019

Du og jeg som modpoler

Martin Paludan: "Vi vågner i Sibirien", roman, Brændpunkt 2017, 127 sider, 100 kr.

Af Solvej Paabøl Andersen

Persongalleriet i Martin Paludans dystopiske debutroman er til at overskue, og der er ingen navne at holde rede på. Der er et "jeg" og et "du", som er hovedpersonerne. Og så er der en "hun" og en kaffebryggende udlejer i prologen. "Hun" tjener vist kun til at fortælle, at "du" ikke længere er inde i billedet. "Hun" er i hvert fald "den nye kvinde". Som er villig til at ignorere et par sorte trusser, som uvist af hvilken grund ligger på gulvet. Men det er stadig "du", som "jeg" taler til og sammenligner den nye kvinde med.

Det er kærlighedshistorien mellem "du" og "jeg", der er bogens egentlige handling. Som en ramme omkring fortællingen om de to er der så en fortælling i et større perspektiv om et Danmark, som er lagt øde og ved at sne til. Klimakrise, flygtningekrise og meget andet global krise berøres flygtigt, men dommedagsagtigt. Men det kunne ligeså vel være en metafor for den personlige krise og "jeg"s verdens

undergang. Hvad enten det gælder det stpolitiske eller det private forhold, så er der ikke rigtig noget, romanen går i detaljer med.

Kompositionen er en prolog og en epilog og tre kapitler der imellem. Alle fem afsnit er delt op i mindre afsnit, adskilt af tre stjerner. Det er med til at give et noget fragmentarisk udtryk. Meget passende i en splintret verden. "Det giver ikke længere mening at holde fast i nogen. Ikke nu. Eller måske heller ikke før." Sådan tænker "jeg" i prologen. "Hun" taler derimod om, at verden snart vil slutte, og at vi bliver nødt til at elske, fordi det er sådan, man gør". Og det er jo præcis spørgsmålet: hvordan forholder man sig til sin endelighed? Resignerer man for at overgive sig til ligegyldigheden, eller lever man stærkt – hvad man så end forbinder med det?

Et eller andet sted mellem Eufrat og Tigris går der stadigvæk en navneløs mand rundt

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2019 (18)
 - maj (1)
 - ▼ april (3)
 - Du og jeg som modpoler
 - Et eller andet sted mellem Eufrat og Tigris går de...
 - Mikrosuiter fulde af lys
 - marts (6)
 - februar (4)
 - januar (4)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (61)
- dagbøger (1)
- digtsamling (21)
- En litterær refleksion (2)
- essay (3)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (8)
- klassikerlæsning (11)
- kortroman (2)
- kunstbog (4)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (4)
- prosadigt (1)
- roman (13)

Fortielsen tyranni
Karin Shakoort:
"Russerunge" EgoLibris
2016, 318 sider, 299,95
kr. Af Egil Hvid-Olsen
"RUSSERUNGE" er en
litterær perle af den dybt...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

Nettidsskrifter: Litteratur - Artikler og kritik

- Kornkammer
- Lithub
- Litteraturnu
- Modspor

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- Atlas Magasin
- Ikaros
- Kunsten nu
- Vink København

"Jeg" drømte engang om et helt almindeligt, borgerligt liv, med børn og det hele. Det er det smukkeste i bogen, at barnet står som håb og mulighed i en verden, som er i frit (temperatur)fald. Det kunne være den nye begyndelse efter syndfloden, som denne gang altså ikke består af regnvand, som i den gammeltestamentlige fortælling om Noas ark – men af sne. "Vores barn kan lande i sneen som en meteor og danne et krater, der smelter verden frem igen". Sådan råber "jeg" stumt efter "dig", den sidste gang "jeg" ser "dig" på Rådhuspladsen. Prologen ender med det spinkle håb, idet den nye kvinde bliver gravid, og "jeg" lover at passe på både hende og barnet. Det er ikke altid sådan, at håbet kommer fra den kant, hvor man helst så det. Men selv hvis verden virkelig går under, er der mere håb i, at der er sorg og omsorg undervejs, end i resignation og ligegyldighed.

Forholdet mellem "jeg" og "du" er kendetegnet af, at de to er hinandens modpoler. Han ("jeg") er en småborgerlig og indimellem småfløbende redebygger, og hun ("du") er kriger, revolutionær, en stærkt venstreorienteret idealist, som også bærer på en stor sorg og en barndom med en fraværende far. Det modsætningsfyldte de to imellem kommer også til udtryk i, at han er eller gerne vil være forfatter, altså en ordenes mand, hvorimod hun og hendes venner foretrækker handling. I deres første forelskelses-tid med meget sex og udforskning af i hvert fald hendes fortid, er det allerede koldt og hvidt derude. Det opfattes endnu ikke som noget ildevarslende. Det er bare for en gangs skyld ordentlig vinter, og smukt er det jo.

Men som vinteren tager til, bliver hans manglende forståelse også et tiltagende problem. Han forstår ikke helt, hvad hun siger, når hun taler om de bomber, der skal falde, som snefuggene nu falder, lige dér hvor de står. Eller når hun taler om, at det hele skal til at ende eller begynde, og han køber en palle dåsemad, men det er slet ikke det, de har brug for – også det har han misforstået. Og sådan bliver det bare ved. Og en morgen er det også vinter inde i lejligheden. De har nogle ærlig talt ret uinteressante dramaer og kriser, og i en af dem er det, at Sibirien kommer på tale som et sted, hvor de kan få deres børn sammen. Ikke så sært, at fortælleren får en depression og kun smiler, fordi det frisætter endorfiner og forhåbentlig mindsker risikoen for at blive forladt. I denne fase bliver "jeg" opslugt af det "vi", som "du" tilhører. Viljesløst bliver han en del af en demonstration foran Christiansborg, hvor "Vi skiftes til at holde en orange fane, fordi orange er noget af det, vi er enige om; vi hader den farve, og derfor skal der netop også være plads til den."

Dygtigt afsløres hulheden i parolerne om plads til forskellighed, når den kommer fra en monokultur, hvor der lige præcis på ingen måde er plads til at stikke ud.

Martin Paludan har ikke i dette forsøg skrevet den store samfundsroman, som hans jeg-fortæller drømmer om. Det er heller ikke en gribende kærlighedsroman – dertil er karaktererne for flade. Der er vellykkede passager, bestemt. Der er også noget at arbejde med, rent sprogligt. F.eks. hedder det hverken at vokse vinger (s. 17) eller at vokse pels (s. 31). Jeg kan ikke mærke kulden, og når jeg skraber i sneen, er der tomt nedenunder. Jeg må nok indrømme, at hvis ikke jeg skulle anmelde romanen, så havde jeg nok ikke læst den til ende. So many books, so little time. Men det var nu ikke spild af tid at læse denne roman, som som

Slå op i Den smalle bog

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Sidevisninger i alt

91,719

sagt er en debut, og i øvrigt ikke særlig lang. Forfatteren er fra 1990. Så der er masser af mulighed for at komme igen. Det håber jeg også, at Martin Paludan gør.

Indsendt af [Anne Rye Andersson](#)

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Kommenter som: Google-konto ▼

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

Rejser tema. Leveret af [Blogger](#).